

2025.04.20 Húsvét vasárnap Ján 20, 11-18

Köszöntés: Jell,17-18a Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő rám tette jobbját, és így szólt: Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké

Olvasmány: Mk 16, 1-8

Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, Jakab anyja, valamint Salómé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus holttestét.

2 A hét első napján, korán reggel, napkeltekor elmentek a sírbolthoz,

3és így beszélgettek egymás között: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?

4 Amint felnéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt.

5 És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek.

6 De az így szólt hozzájuk: Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették.

7 De menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy elöttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.

8 Kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és rémület fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek.

Alapige: Ján 20, 11-18 **11** Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltba, [Mt 28,9-10](#); [Mk 16,9-11](#)

12 és látta, hogy két angyal ül ott fehér ruhában, ahol előbb Jézus holtteste feküdt; az egyik fejtől, a másik pedig lábtól.

13 Azok így szóltak hozzá: Asszony, miért sírsz? Ő ezt felelte nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették.

14 Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az.

15 Jézus így szólt hozzá: Asszony, miért sírsz? Kit keresel? Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom.

16 Jézus nevéen szólította: Mária! Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: Rabbuni! – ami azt jelenti: Mester.

17 Jézus ezt mondta neki: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.

18 Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondta neki.

Mária ül és sír. Egy asszony, aki Jézushoz nagyon közel áll és az evangélium tanúsága szerint a belső kör tagja.

Mind tudjuk, hogy milyen fájó elveszíteni valakit, akit szeretünk, aki közel áll hozzánk. Keserves.

S pláne úgy ahogyan Krisztusnak meg kell halnia. Megalázva, kigúnyolva, borzalmakat megélve.

Még szép, hogy Mária ott áll és sír. Ez az elkeseredés pedig csak rosszabb lesz, hiszen nincs ott a holttest. Mária nyilván azért megy oda, hogy balzsamozza a testet az akkori zsidó hagyomány szerint. Ebbe a helyzetbe lép be a két angyal. Hófehér ruhában. Mint a filmekben.

Mária gyászol. S a gyásza friss. Traumáktól terhes. Még Jézust sem veszi észre.

S néha mi is így vagyunk. A gyász ránk borul és a könnyeink fátylában nem veszünk észre valakit vagy éppen senkit és semmit. Csak úgy vagyunk. S nem vesszük észre talán azt, aki pont a segítség lenne, vagy új irányt mutatna.

De a gyász néha ilyen. Bénít, beszűkíti a látásunkat és az életünket. Mária csak még kétségbeesettebb. Hol van Jézus, hol a Mester? Hova tetted?

S aztán jön a megszólítás. Mária. S mint derült égből villámcsapás megváltozik minden. S tényleg néha elég egy szó. Néha elég, ha csak a név elhangzik.

Nemrég buszon utaztam Bécs felé, s pont így jártam. Bele voltam merülve a gondolataimba, mikor egyszer csak meghallom nevem. Egy rég nem látott ismerős megszólított.

Észrevenni a Feltámadottat és a feltámadást. S megszólítva lenni általa. Hogy az nekem szól. Jézus Krisztus nekem is szól. Minket is megszólít a gyászbán, a nehézségben, azokban a csatákban melyeket magunkkal meg a környezetünkkel vívunk amikor elesetten ott vagyunk mi is keresve, hogy hol van Jézus? Hova tűnt? Miért nincs itt mellettem, miért nem fogja most is a kezem, és segít.

S aztán ahogy észreveszem, akár a könnyfátyol mögött is. Akár a legnyomasztóbb terhek mellett is, vagy egy olyan helyzetben, amiben nem is várnám.

De ilyen szerepet tölthetünk be mi is, amikor észre vesszük a másikat. Márpedig észre kéne venni. Mert oké, hogy Máriát megszólítja.

Oké, hogy minket is megszólít. De, amikor minket megszólít akkor talán mi is szólhatunk arról másoknak. Mert Magdalai Mária is elment és hírül adta a tanítványoknak. A nagyszombati tűz is hírül adja, Magdalai Mária is.

No meg mi is. Hiszen ma húsvét van. Azért jöttünk ide, s azért ünneplünk. Krisztus bár meghalt, de feltámad. Új lehetőségek nyílnak meg. S erről érdemes beszélni, ennek érdemes örülni, s ebből érdemes épülni. S ez nagy öröm.

S a húsvéti öröm az nagy dolog. Olyannyira, hogy szoktak húsvétkor egy egy viccet elsütni, ami talán minket is tovább visz.

Úgyhogy én is élnék egy ilyennel:

A pásztor bácsi és a húsvéti meglepetés

Egy vidéki kis templomban a pásztor bácsi Húsvét vasárnap reggel tartja az ünnepi prédikációt, és szeretné leköttni a gyerekeket is, így megkérdezi:

– Gyerekek, mit gondoltok, mi volt az első dolog, amit Jézus mondott, amikor feltámadt?

A gyerekek gondolkodnak... egyik sem tudja biztosan. Végül egy kisfiú felkiált:

– „Meglépetés!!!”

A gyülekezetben mindenki nevetni kezd, a pásztor is alig bírja megállni.

– Hát, fiam... igazából nem ez van a Bibliában – mondja mosolyogva –, de bevallom, el tudom képzelni, hogy az angyalok körében tényleg így nézett ki!

És a tanulság?

Néha Isten legnagyobb ajándékai pont úgy érkeznek, mint egy meglépetés – pont akkor, amikor már azt hisszük, minden elveszett. Ámen

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd